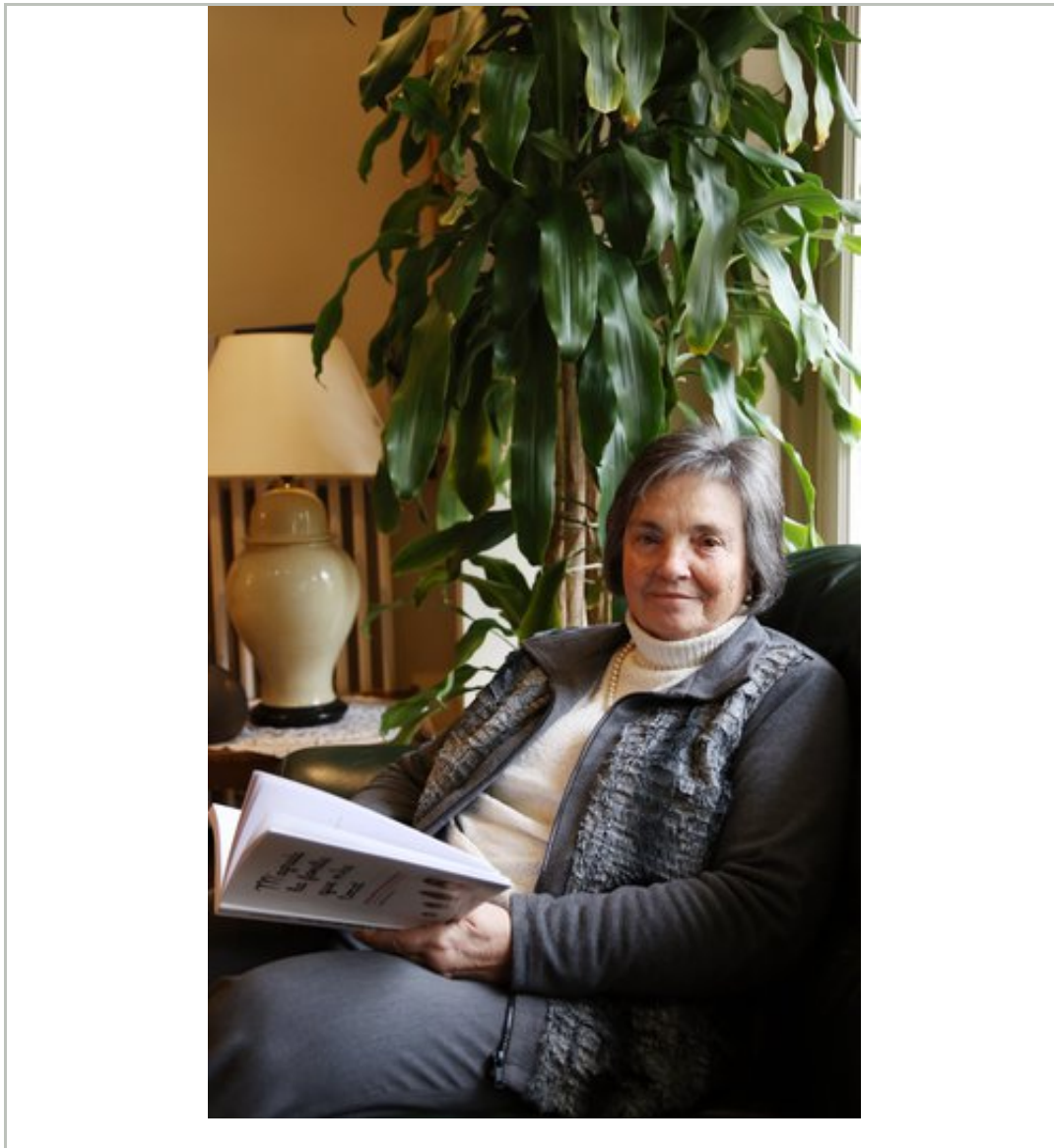


CARME THIÓ DE POL PSICÒLOGA

Col·labora amb l'Institut de Ciències de l'Educació de la Universitat Autònoma de Barcelona i ha publicat diversos llibres i articles sobre l'educació dels infants. Porta diferents grups de formació en escoles de Barcelona. Més que 'escola de pares' (que podria tenir connotacions religioses), li agrada dir que treballa en sessions en les quals es dona un intercanvi d'experiències entre els pares.

“Si no vigilem, farem unes criatures molt neuròtiques”

26/02/13 02:00 - [VALÈRIA GAILLARD](#) (el Punt Diari)



Exigim molt als nens en alguns aspectes, en coneixements, però en d'altres els fem febles i consentits

Com ser pare o mare i no morir en l'intent. Sobre això s'ha escrit molt: el problema és gruixut. Ara acaba de sortir *M'agrada la família que m'ha tocat* (Eumo), de la psicòloga especialitzada en educació infantil Carme Thió de Pol. Què té de particular? Doncs que es basa en trenta anys d'experiència al costat d'una colla de progenitors desesperats, i de nens i nenes als quals no sempre els acaba d'agradar "la família que els ha tocat".

Per què va escollir aquest títol?

És el que em va dir un fill després de treballar la dinàmica de la seva família i aconseguir que es respirés un clima d'alegria i no de mal humor i cansament. Transmet l'objectiu del llibre, que és que tothom estigui satisfet amb la seva família perquè és la millor manera de progressar, madurar i aprendre.

Per aconseguir-ho, apunta que són els pares, i no tant els fills, els que han de canviar d'actitud.

El problema no són ni els pares ni els nens, sinó la relació que s'estableix. En la majoria dels casos cal reconduir els lligams afectius. Els pares estimen els fills, però de vegades aquests no se senten estimats perquè tot el dia estan rebent crítiques, i aleshores es formen una idea d'ells mateixos nefasta.

I com pot ser?

Exigim molt als nens en alguns aspectes, volem que aprenguin moltes coses, i en altres, en l'àmbit personal, gens, els fem febles i consentits. Abans, amb les famílies nombroses, s'espavilaven per força, però ara els ho donem tot mastegat. L'estil de vida ha canviat i molts pares estan absents a causa del terrible horari laboral. Aleshores els consenten perquè se senten culpables. Les mares especialment van molt cansades i, en general, la gent dorm poc per aprofitar al màxim el temps lliure. La conseqüència és que els pares estan de mal humor, i això ho paguen els nens.

Haurien de deixar de treballar?

Dedicar tot el temps als fills tampoc és garantia d'èxit. És saludable agafar una certa distància i mantenir una activitat professional. El més saludable és agafar, el pare o la mare, una mitja jornada per poder estar més temps amb els fills. Això permet generar un clima de bon humor i alegria que és fonamental perquè els nens se sentin estimats.

Per què és tan important educar les emocions, tal com diu?

Sobretot s'ha de treballar des de casa, que és on apareixen amb més força, perquè els nens depenen emocionalment totalment dels pares. Hem d'aprendre, quan sentim ràbia, a treure-la de manera civilitzada, i quan ens enfadem, a expressar-ho de forma assertiva. El gran problema que tenim tots plegats és que ens han ensenyat a reprimir-les i només des de la seva acceptació les podem treballar i canalitzar de forma positiva.

El seu eslògan és *Deixem que l'infant visqui la vida d'infant*.

Crec que, en general, posem moltes dificultats als nanos perquè visquin la seva infantesa. Els demanem constantment que aprenguin: a ballar, a nedar... i en realitat l'objectiu del joc és passar-ho bé. Cal dedicar un temps al joc simbòlic i de representació. En canvi, moltes escoles només es mouen per l'afany de donar continguts, i posen massa deures als nens.

Per què és tan important jugar?

Per als nens és una manera de treure a fora els conflictes, les emocions, i també és una manera de socialitzar-se i adaptar-se al món que els envolta. A través del joc adquireixen pautes i normes socials.

Aleshores, res d'extraescolars?

No critico aquests cursos, sinó el fet que es fan massa aviat. Els nens no saben gestionar bé la frustració perquè no saben relativitzar. Si els exigim massa tan aviat, podem provocar l'efecte contrari al que cerquem. És perillós i, si no vigilem, farem unes criatures molt neuròtiques. De vegades sembla que ens interessa més el que fan que el que són, i això ens aboca al mateix: que els nens no se sentin estimats. Els volem massa perfectes!